

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Olomouci ze dne 19. března 1930 byl Vilém N. uznán vinným přestupkem zpronevěry podle § 461 tr. zák. a odsouzen ku trestu vězení v trvání 3 týdnů zostřeného jedním postem týdně. Z rozsudku toho odvolal se jen obviněný, neboť státní zastupitelství od ohlášeného veřejným obžalobcem odvolání ustoupilo. Krajský jako odvolací soud v Olomouci rozhodnutím ze dne 24. července 1930 odvolání obviněného do výroku o vině zamítl, vyhověl však jeho odvolání do výroku o trestu a vyměřil podle § 460 tr. zák. za použití § 260 b) tr. zák. trest tuhým vězením v trvání 10 dní zostřeným jedním postem.

Odvolací soud nebyl oprávněn k odvolání pouze obviněného trest vězením prvním soudem vyměřený změnit na trest tuhého vězení, třeba co do trvání vyměřil trest kratší dobou než soud první stolice; neboť trest tuhého vězení je přísnější nežli trest jednoduchého vězení, třeba by doba tuhého vězení byla kratší, než doba vězení jednoduchého. Výrok odvolacího soudu o trestu je stížen zmatečností § 468 čís. 3 (§ 281 čís. 11) tr. ř. Bylo proto zmatečnými stížnostmi, vznesené generální prokuraturou podle §§ 33 a 479 tr. ř. na záštitu zákona vyhověti a podle § 292 tr. ř. rozhodnouti, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 4973.

Odhlášení a vzdání se řemeslné živnosti (pekařství), která nebyla provozována s více než čtyřmi pomocníky (§ 341 ex. ř.; § 1 čís. 45 živn. ř.), není mařením exekuce po rozumu § 1 zák. čís. 78/1883 ř. zák.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1934, Zm I 157/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 20. ledna 1933, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem zmaření exekuce podle § 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil však podle § 290 tr. ř. z úřední povinnosti napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu pojednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací při přezkumu napadeného rozsudku zaujal názor, že pekařská živnost obžalovaného, jsouc podle § 1 č. 45 živnostenského řádu v doslovu podle zákona ze dne 5. února 1907 ř. z. živností řemeslnou, byla by jako taková vzhledem k výslovnému předpisu § 341 ex. ř. možným předmětem exekuce vnučenou správou neb propachtováním jen, kdyby bylo zjištěno, že ji obžalovaný provozoval s více než čtyřmi pomocníky. Nebylo-li tak tomu, nezakládalo by odhlášení a vzdání se jí obžalovaným objektivní skutkovou podstatou přečinu § 1 zák. o maření exekuce proto, že živnost, které se obžalovaný odhlášením u politické správy vzdal, neodpovídá pojmu »majetkového předmětu« ve smyslu uvedeného právě zákonného ustanovení, neboť

předmětem maření exekuce mohou býti jen takové věci movité i nemovitě nebo majetkové předměty včetně pohledávek a jiných práv a nároků, na něž lze podle příslušných předpisů exekuci vésti; ohledně věcí nebo předmětů některým předpisem z exekuce vyloučených nelze se však dopustiti trestného maření exekuce (srovnej rozhodnutí čís. 3138 sb. n. s.). V těchto směrech bylo tudíž trestního zákona v neprospěch obžalovaného nesprávně použito, k čemuž bylo podle § 290 tr. ř. z moci úřední přihlížeti a uznati, jak z výroku tohoto rozhodnutí patrné.

Čís. 4974.

Nejde o spreneveru, jestliže obžalovaný nezaplatil kúpnu cenu strojových súčiastok, dodaných mu poškodenou firmou s výhradou vlastníckeho práva do úplného zaplataenia, ktoré byly s vedomím dodávateľky u obžalovaného spracované (prerobené) a s hlavnou vecou d'alej predané. Výhrada vlastníckeho práva nemohla mať záväznej účinnosti.

(Rozh. zo dňa 10. apríla 1934, Zm III 461/33.)

Na j v y š š í s ú d preskúmal trestnú vec proti A. S., obžalovanému zo zločinu sprenevery, a na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného vyniesol tento r o z s u d o k: Vyhovujúc zmätočnej sťažnosti založenej na dôvode zmätku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., zrušujú sa rozsudky obidvoch nižších súdov v celom rozsahu a obžalovaný A. S. sprostňuje sa na základe § 326, čís. 1 tr. p. obžaloby na neho podanej štátnym zastupiteľstvom v T. dňa 26. decembra 1932. Trestné trovy má podľa 1. odst. § 482 tr. p. znášať štátna pokladnica. V smysle § 487 tr. p. sa o súkromoprávnom nároku poškodenej strany nerozhoduje. Zmätočná sťažnosť v ostatnom smere poukazuje sa na toto rozhodnutie.

D ô v o d y:

Zmätočnej sťažnosti, založenej na dôvodoch zmätku podľa § 384, čís. 9 a § 385, čís. 1 a), 2 tr. p., nelze odopreť oprávnenia s hľadiska dôvodu zmätku podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. Podľa skutkových zistení nižších súdov poškodená firma dodala obžalovanému na základe smluvy s ním uzavretej súčiastky vozíkov úzkokoľajnej dráhy, ktoré súčiastky mali byť u obžalovaného spracované a potom s vozíkmi predané, obžalovaný však bol povinný po obdržaní predajnej ceny zaplatiť poškodenej kúpnu cenu súčiastok. Poškodená chcjúc si zaistiť zaplataenie tejto ceny, vyhradila si vlastnícke právo na dodaných predmetoch. Nižšie súdy neshľadaly trestného činu v tom, že obžalovaný predal súčiastky u poškodenej kúpené, lež v tom, že obdržavši peniaze za vozíky, ku ktorým upotrebil týchto súčiastok, nezaplatil kúpnu cenu poškodenej, lež inakšie ňou disponoval. Už nižšie súdy správne uznaly, že obžalovaný nespreneveril súčiastok od poškodenej kúpených, keďže ich s vedomím poškodenej kúpil tým cieľom, aby ich prerobil a s hlavnou vecou odpredal. V tejto časti jednania obžalovaného nelze shľadať bezprávnosť v smysle § 355 tr. zák. Avšak nižšie súdy nesprávne